

Тазъ вечеръ Калвакътъ се бѣше наканилъ да дойде въ чорбаджийската кѣща, и то самъ-саминъ, макаръ и последенъ.

Тихъ и благъ седѣше Воловъ въ жгъла на миндера въ гостната стая на Трендафилъ чорбаджи. Отдѣсно и отлѣво до него седѣха Горанови — стариятъ и младиятъ. Тукъ бѣха и всички люде съ българско сърце и съ християнска душа въ цѣль Батакъ.

Калвакътъ преви червения си две педи вратъ и пристѣпи въ стаята нехайно, безъ да знае, че сж го познали по тежките стѣпки и че го очакватъ.

Кривнаха чорбаджиитѣ устни — усмихнаха се подъ мустакъ, вперени въ великана, който съ своя ръстъ, сякашъ, бѣ искалъ да достигне вѣковнитѣ чамове въ своя девственъ роденъ кѣтъ. Апостолътъ, самъ слисанъ, дигна радостното си лице и спрѣ взоръ съ разпилѣни надъ очи вежди.

А Калвакътъ премижа и впери свѣтлитѣ си, но кротки очи на масата — голата дѣсчена маса.

Защото сега срѣдъ тази стая имаше една маса — малка, гола, дѣсчена маса, каквато Калвакътъ бѣше виждалъ препрѣчена само въ черква, когато на Великия петѣкъ се изнася тѣлото Господне.

— Мини, седни! — покани домакинътъ новия си гостъ.

— Азъ мога и правъ — отвърна Калвакътъ.

Апостолътъ стана; стана и младиятъ Горановъ; пошушнаха си нѣщо; Горановъ смигна на нѣколко момци, които излѣзоха навънъ, а Воловъ. . .

Воловъ — тънѣкъ, строенъ, кротѣкъ, нагледъ като Христа по иконитѣ — пристѣпи, извади изъ

1) Воловъ — единъ отъ голѣмитѣ борци за свободата ни.